

நிலமென்று நீரென்று மனலென்றும் வளியென்றும்
 நிறையுமா காயமென்றும்
 நிந்தமென்றும்பரிசு மென்றுமுரு வென்றுமறு
 நீர்மைநவி லிரசமென்றும்
 நலிகந்த மென்றுமொலி வாக்கென்று நிலைமீ
 நடக்கின்ற பாதமென்றும்
 நல்கவுள கரமென்று மலவிசர்க் கஞ்செய்யு
 நாளவிந் திரியமென்றும்
 நிலவுசக் கிலம்விடு முபத்தமென் றுந்தொளி
 நிகழ்ச்சியறி சுருதியென்றும்
 நிற்குநிர லறியநினை நித்தலு நினைக்கிறே
 னிடடையி லுணர்த்தியருளித்
 திலகமலி யன்னடிப் போதில்வைத் தாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ளூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

21. நிந்தம் = ஒலி; வடசொல். 13, 4-ன் குறிப்புரை காண்க.

திலகம் = உச்சித்திலகம்; இது மிக்க சிவப்புடைத்து.

நிலம் என்றும் நீர் என்றும் அனல் என்றும் வளி என்றும்
 நிறையும் ஆகாயம் என்றும்
 நினதம் என்றும் பரிசம் என்றும் உரு என்றும் அறு
 நீர்மை நவில் இரசம் என்றும்
 நலி கந்தம் என்றும் ஒலி வாக்கு என்றும் நிலை மீ
 நடக்கின்ற பாதம் என்றும்
 நல்க உள கரமென்றும் மல விசர்க்கம் செய்யும்
 நாள இந்திரியம் என்றும்
 நிலவு சுக்கிலம் வீடும் உபத்தம் என்றும் தொனி
 நிகழ்ச்சி அறி சுருதி என்றும்
 நிற்கு நிரல் அறிய நினை நித்தலும் நினைக்கிறேன்
 நிட்டையில் உணர்த்தி அருளித்
 திலக மலி உன் அடிப்போதில் வைத்து ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள் அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல் பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம் என்றும், ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற்றம் என்றும், ஒலிக்கும் நாக்கு, நிலமீதில் நடக்கும் பாதம், கொடுக்கவுள்ள கை என்றும், மலத்தை வெளிவிடும் எருவாய் (ஆசனவாய்) சுக்கிலத்தை வெளிவிடும் கருவாய் (ஆண்குறி/பெண்குறி) என்றும், ஒலி நிகழ்ச்சியை அறியும் காது என்றும், நிற்கும் ஒழுங்கினை அறிய உன்னை நாள்தோறும் நினைக்கின்றேன். எனக்கு அதனை நிட்டையில் உணர்த்தியருளிச் செம்மை மிகுந்த உன் திருவடி மலரில் வைத்து அடிமை கொண்டருள்வாயாக!

21

தொக்கதென் றுந்துணிகொள் சக்குவென் றுஞ்சுவைக
 டய்க்கின்ற தாலுவென்றும்
 தூர்க்கந்த நற்கந்த மறிநாடி யென்றுநசை
 தொட்டுழலு மனமதென்றும்

தக்கபடி நிச்சயஞ் செய்புத்தி யென்றும்யோ
 சனைபணுஞ் சித்தமென்றும்
 தன்னக மெழுப்பிடு மகங்கார மென்றுமிவை
 தருகின்ற பகுதியென்றும்
 நிக்கிரக மாகாத வாணவத் தைச்சிறிது
 நீக்குமொரு கருவியென்றும்
 நிற்குநிர லறியநினை நித்தலு நினைக்கிறே
 னிடடையி லுணர்த்தியருளித்
 திக்கற்ற வென்னையுள் னடியில்வைத் தாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ளூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

தொக்கது என்றும் துணிகொள் சக்கு என்றும் சுவைகள்
 துயக்கின்ற தாலு என்றும்
 துர்க்கந்தம் நற்கந்தம் அறி நாடி என்றும் நசை
 தொட்டு உழலும் மனம் அது என்றும்
 தக்கபடி நிச்சயம் செய்புத்தி என்றும் யோ
 சனை பணும் சித்தம் என்றும்
 தன்னகம் எழுப்பிடும் அகங்காரம் என்றும் இவை
 தருகின்ற பகுதி என்றும்
 நிக்கிரகம் ஆகாத ஆணவத்தைச் சிறிது
 நீக்கும் ஒரு கருவி என்றும்
 நிற்கு நிரல் அறிய நினை நித்தலும் நினைக்கிறேன்
 நி்டடையில் உணர்த்தி அருளித்
 திக்கற்ற என்னை உன் அடியில் வைத்து ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள் அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! மெய் (உடம்பு) என்றும்,
 ஒளி கொண்ட கண் என்றும், சுவைகளை உண்டுணரும் நாக்கு
 என்றும், கெட்ட மணம், நல்ல மணம் ஆகிய இரண்டையும் அறியும்
 மூக்கென்றும், ஆசைப்பட்டு உழலும் மனதென்றும் தக்கபடி
 பொருளை உறுதிப்படுத்தும் புத்தி என்றும், சிந்திக்கும் சித்தம்

என்றும், நான் என்பதைத் தோற்றுவிக்கும் அகங்காரம் என்றும், இவை தருகின்ற பகுதியென்றும், ஒழிக்க முடியாத ஆணவத்தைச் சிறிது நீக்குமொரு கருவி என்றும், கலை என்றும், நிற்கும் ஒழுங்கை அறியும் பொருட்டு உன்னை நாள்தோறும் நினைக்கின்றேன். எனக்கு நிட்டையில் உணர்த்தியருளித் திக்கற்ற என்னை உன் திருவடியில் வைத்து அடிமை கொண்டருள்வாயாக! 22

கலையிலே தோன்றினா னத்தினை யெழுப்பரிய
 கருமத்து வித்தையென்றும்
 கருமவல் வித்தையி லுதித்திச்சை யின்செயல்
 களைத்தரு மராகமென்றும்
 கலையொடு பிறந்துகரு மப்பலனை யுள்ளநாள்
 காறும் நியதியென்றும்
 காலமென் றுங்கலா தியினின் றெழும்பியிரு
 சன்மநுகர் புருடனென்றும்
 நிலைகொண்மோ கினிமாயை யென்றமைங் கூறாக
 நிகழ்சுத்த மாயையென்றும்
 நிற்குநிர லறியநினை நித்தலு நினைக்கிறே
 னிட்டையி லுணர்த்தியருளிச்
 சிலைமதன் செயனணா வடியில்வைத் தாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ளூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

கலையிலே தோன்றி ஞானத்தினை எழுப்பு அரிய
 கருமத்து வித்தை என்றும்
 கரும அவ் வித்தையில் உதித்து இச்சையின் செயல்
 களைத் தரும் அராகம் என்றும்
 கலையொடு பிறந்து கருமப் பலனை உள்ள நாள்
 காறும் ஈ நியதி என்றும்
 காலம் என்றும் கலாதியினின்று எழும்பி இரு
 கன்ம நுகர் புருடன் என்றும்
 நிலைகொள் மோகினி மாயை என்றும் ஐம்கூறாக
 நிகழ் சுத்த மாயை என்றும்
 நிற்கு நிரல் அறிய நினை நித்தலும் நினைக்கிறேன்
 நிட்டையில் உணர்த்தி அருளிச்

சீலை மதன் செயல் நணா அடியில் வைத்து ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள் அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சீவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல் பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! கலை என்னும் தத்துவத்தில் தோன்றி அறிவை எழுப்பும் அரிய செயலைச் செய்யும் வித்தை என்றும், அத்தகைய தொழிலையுடைய வித்தையில் தோன்றி இச்சை என்னும் செயல்களைத் தரும் அராகம் என்றும், கலையுடன் பிறந்து வினைப்பயனை ஆயுள் உள்ளவரை கொடுத்து வரும் நியதியென்றும், காலம் என்றும், கலை முதலிய இந்த ஐந்து தத்துவங்களின்றும் தோன்றி நல்வினை தீவினைப் பயன்களை நுகரும் புருடன் என்றும், நிலை கொண்டிருக்கும் மோகினி மாயை என்னும் வித்தியாதத்துவம் சாதாக்கியம், சுத்தவித்தை என்னும் சிவதத்துவம் என்னும் சுத்தமாயை என்றும், நிற்கும் ஒழுங்கினை நாள்தோறும் நினைக்கின்றேன். எனக்கு நிட்டையில் உணர்த்தியருளிக் கரும்பு வில்லுடைய மன்மதன் செயல் நெருங்காத உன் திருவடியில் வைத்து அடிமை கொண்டருள்வாயாக! 23

சுத்தமா மாயையின் றோற்றமோ ரைந்தில்வினை
 சோர்சுத்த வித்தையென்றும்
 தொழிலேறி ஞானங் குறைந்ததத் துவமெனச்
 சொல்லுமீச் சுவரமென்றும்
 உத்தமக் கிரியையு முயர்ந்தவறி வுஞ்சதா
 வொத்தவொரு தத்வமென்றும்
 ஓவாத கிரியையா யுளசத்தி யென்றுமே
 லுணர்வுள்ள சிவமதென்றும்
 நித்திய மகாமாயை யென்னும்விந் துவிலே
 நிலாவுசிவம் வருவதென்றும்
 நிற்குநிர லறியநினை நித்தலு நினைக்கிறே
 னிட்டையி லுணர்த்தியருளிச்

சித்திர மலர்ச்சரண வாழ்வில்வைத் தாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ஞூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

சுத்தமா மாயையின் தோற்றம் ஒர் ஐந்தில் வினை
 சோர் சுத்த வித்தை என்றும்
 தொழில் ஏறி ஞானம் குறைந்த தத்துவமெனச்
 சொல்லும் ஈச்சுவரம் என்றும்
 உத்தமக் கிரியையும் உயர்ந்த அறிவும் சதா
 ஒத்த ஒரு தத்துவம் என்றும்
 ஒவாத கிரியையாய் உள சக்தி என்றும் மேல்
 உணர்வுள்ள சிவம் அபென்றும்
 நீத்திய மகாமாயை என்னும் விந்துவிலே
 நிலாவு சிவம் வருவதென்றும்
 நிற்கு நிரல் அறிய நினை தித்தலும் நினைக்கிறேன்
 நிட்டையில் உணர்த்தி அருளிச்
 சித்திர மலர்ச்சரண வாழ்வில் வைத்து ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள் அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ணரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல் பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! சுத்தமாயையின் தோற்றமாகவுள்ள ஐந்தில் செயல் விளங்கும் சுத்தவித்தை என்னும், தொழில் மிகுந்து ஞானங் குறைந்த தத்துவமெனச் சொல்லப்படும் ஈச்சுவரம் என்றும், மேலான கிரியையும் உயர்ந்த அறிவும் எப்போதும் ஒத்துள்ள சாதாக்கிய தத்துவமென்றும், ஒழியாத தொழிலையுடைய சத்தி தத்துவம் என்றும், மேலான அறிவுள்ள சிவம் எனும் தத்துவம் என்றும், அழிவில்லாத மகாமாயை என்னும் விந்துவில் எங்கும் விளங்கு சிவம் வருவதென்றும் நிற்கும் ஒழுங்கை அறிய உன்னை நாள்தோறும் நினைக்கின்றேன். எனக்கு நிட்டையில் உணர்த்தியருளி அழகிய செந்தாமரை போலும் உனது திருவடியில் என்னை அடிமையாக வைத்தருள்வாயாக!

சுத்தமை யசுத்தசுத் தாசுத்த முதல்களிற்
 றொழிலைந்து மருள்வலிகொடு
 சோர்வறச் செயவருவ நான்குருவ நான்கொன்று
 தொந்தமா வுளவென்றுமால்
 எத்தலங் களிலுமத் தொழில்கள்செய றன்மையினி
 வெங்குநிறை வாகியென்றும்
 எதிராகு முன்னிலையி லிச்சைஞா னங்கிரியை
 யென்னுமொரு மூன்றினென்றும்
 நித்தம் படர்க்கையிற் பத்தெனப் பகர்வதொடு
 நிகழைந் திடத்துமென்றும்
 நிற்குநிர லறியநினை நித்தலு நினைக்கிறே
 னிடடையி லுணர்த்தியருளிச்
 செத்திலடி யார்திருவில் வைத்தென்னை யாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ளூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

சுத்தமை அசுத்த சுத்தாசுத்த முதல்களில்
 தொழில் ஐந்து மருள் வலிகொடு
 சோர்வு அறச் செய அருவ நான்கு உருவ நான்கு ஒன்று
 தொந்தமா உள என்றும் ஆல்
 எத்தலங்களிலும் அத் தொழில்கள் செயல் தன்மையினில்
 எங்கும் நிறைவாகி என்றும்
 எதிர்ஆகு முன்னிலையில் இச்சை ஞானம் கிரியை
 என்னும்ஒரு மூன்றின் என்றும்
 நித்தம் படர்க்கையில் பத்து எனப் பகர்வதொடு
 நிகழ் ஐந்து இடத்தும் என்றும்
 நிற்கு நிரல் அறிய நினை நித்தலும் நினைக்கிறேன்
 நிடைமையில் உணர்த்தி அருளிச்
 செத்தில் அடியார் திருவில் வைத்து என்னை ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள் அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

25. பத்து = மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம், உள்எம், அகாரம், உகாரம், மகாரம், விந்து, நாதம் என்பனவாம். ஐந்திடம் = பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன், மயேசுரன், சதாசிவன் என்பனவாம். சேத்து - 'செத்து' எனக்குறுகிற்று; ஒப்பு எனும் பொருண்மைத்து. "சேத்தென் கிளவி கருத்தோ டொப்பே" என்பது சே-திவாகரம். ஒப்பில்லாத அடியார் திரு என்பார் "செத்தில் அடியார்திரு" என்றார்.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல் பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! சுத்தமாயை, இருள் ஒத்த அசுத்த மாயை, சுத்தாசுத்த மாயை ஆகிய முதற்காரணங்களில் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் ஐந்து தொழில்களையும் அருள் வலிமை கொண்டு சோர்வில்லாமல் செய, அருவம் நான்கு, உருவம் நான்கு, அருவுரும் ஒன்று உள்ளன என்றும், எல்லாவிடங்களிலும் அத்தொழில்கள் செயல் வேண்டும் என்னும் தன்மையில் எங்கும் நிறைந்து, என்றும் எதிரில் உள்ளது என்னும் முன்னிலையில் இச்சை, ஞானம், கிரியை என்னும் ஒரு மூன்றினால் உயிர்களைச் செலுத்தியும், நாள்தோறும் படர்க்கையில் ஞானேந்திரியம் கன்மேந்திரியம் எனும் பத்து எனக் கூறப்படுவதுடன் பிரமன், திருமால், உருத்திரன், மகேசுரன், சதாசிவன் என்னும் இடமாக நிகழும் ஒருவரிடத்தும் விளங்கி, நீ நிற்கும் ஒழுங்கை நாள்தோறும் நினைக்கிறேன். எனக்கு நிட்டையில் உணர்த்தியருளி ஒப்பில்லாத உன் அடியார் நடுவில் அருள் செல்வத்தில் வைத்து என்னை அடிமையாகக் கொண்டருள்வாயாக!

25

பற்றிடு மனாதிகர ணங்களை யெழுத்துக்கள்
 பரிவொடு நடத்துமென்றும்
 பலமுடை யெழுத்துக்க ளைத்தலைவ ரேதொழிற்
 படநடத் திடுவரென்றும்
 சொற்றவத் தலைவர்களை யிச்சைஞா னங்கிரியை
 சோர்வற நடத்துமென்றும்
 துகளிலம் மூன்றுமே லாதிபரை களுமரிய
 தூரியவரு ளின்கணென்றும்
 நெற்றிமே னின்றிவெளி கண்டொர் தெளிநூ
 னிகழ்த்துசரி தப்படிக்கு
 நிற்குநிர லறியநினை நித்தலு நினைக்கிறே
 னிட்டையி லுணர்த்தியருளிச்
 சிற்றறிஞ ரறியாத திருவில்வைத் தாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ஞரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

பற்றிடும் அனாதி கரணங்களை எழுத்துக்கள்
 பரிவொடு நடத்தும் என்றும்
 பலம் உடை எழுத்துக்களைத் தலைவரே தொழில்
 பட நடத்திடுவர் என்றும்
 சொற்ற அத் தலைவர்களை இச்சை ஞானம் கீரியை
 சோர்வு அற நடத்தும் என்றும்
 துகள் இல் அம் மூன்று மேல் ஆதி பரைகளும் அரிய
 துரிய அருளின் கண் என்றும்
 நெற்றி மேல் நின்று வெளி கண்டு உளார் தெளி நூல்
 நிகழ்த்து சரிதப்படிக்கு
 நிற்கு நிரல் அறிய நினை நத்தலும் நினைக்கிறேன்
 நீட்டையில் உணர்த்தி அருளிச்
 சிறுமைஅறிஞர் அறியாத திருவில் வைத்து ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள் அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல்
 பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள
 சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! உயிர்களைப் பற்றிக்கொள்பவை
 மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் அந்தக் கரணங்கள்
 நான்கும் ஆகும்; அவற்றில் மனத்தை மகாரம் என்ற எழுத்தும்,
 புத்தியை உகாரம் என்ற எழுத்தும், சித்தத்தை விந்துவும்,
 அகங்காரத்தை அகாரம் என்ற எழுத்தும் அன்புடன் நடத்தும்
 என்றும், வலிமையுடைய எழுத்துக்களைத் தலைவரே தொழிற்பட
 நடத்துவார் என்றும் (மனத்துக்குத் திங்களும், புத்திக்கு
 ஞானசத்தியும், சித்தத்துக்குப் பிரமன், திருமால், உருத்திரன் ஆகிய
 மூவரென்றும், அகங்காரத்திற்குப் பீமநாதனும் ஆவர்). இத்
 தெய்வங்களை உன்னுடைய இச்சாசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி
 ஆகிய மூன்று சத்திகளும் சோர்வில்லாமல் நடத்தும் என்றும்,
 குற்றமில்லாத அம்மூன்றுக்கும் மேலான ஆதி, பராசத்தி ஆகியவை
 அருமையான துரிய அருளின்கண் தொழிற்படும் என்றும், புருவ
 நடுவில் ஒளியைக் கண்டு தரிசிக்கும் ஞானிகள் உரைத்த நூல்கள்
 சொல்லும் சரிதப்படிக்கு, நான் நிற்கும் ஒழுங்கை உணர்த்தியருளிச்
 சிறிய மதியினர் அறிய முடியாத அருளில் வைத்து என்னை
 அடிமை கொண்டருள்வாயாக!

ஆணவ மறைப்புள்ள விஞ்ஞான கலருளே
யணுசதா சிவரென்றுமா
அட்டவித் தேசுர ரரிப்பற்ற வேழ்கோடி
யருண்மகா மந்திரரென்றும்
மாணுடைப் பிரளயா கலருள் ரெண்மர்கண்
வயங்கீ ருருத்திரரென்றும்
வண்மையுந் திண்மையு மமைந்தவுரு விற்றேசு
மல்குசத ருத்திரரென்றும்
நீணிலச் சகலருட் பிரமன்மா லாதியா
நிகழுயி ரனந்தமென்றும்
நிற்குநிர லறியநினை நித்தலு நினைக்கிறே
சிட்டையி லுணர்த்தியருளிச்
சேணமரர் பரசுநின் னடியில்வைத் தாளரோ
தித்திக்கு முத்திமுதலே
தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ளுரில்வளர்
சிவகப்பிர மணியதேவே.

27. “விஞ்ஞானகலருள் அணு சதாசிவர்” எனப்பட்டது – ஒரு மலமுடைய இச்சதாசிவரையும் ஆள்வோனான நின்மல சம்புசதாசிவ னுள்ளென்பதை நிறுவி நிற்பதாயிற்று. அச்சதாசிவனே உமாபதியென்பதும், அவனே கப்பிரமணியனென்பதும் இந்நூலாசிரியர் துணிபாகலின் உரிய பிரமாணங்களை ஆசிரியருளிய திருப்பாவாகிய 5-வது மண்டலத்தின் கடவுள் வணக்கச் செய்யுள்களினுரைகளில் இனிது கண்டுகொளலாம்

அட்டவித்தேசுரர் = அனந்தர், சூக்குமர், சிவோத்தமர், ஏகருத்திரர், சீகண்டர், ஏகநேத்திரர், திரிபூர்த்தி, சிகண்டி யென்பவராவார். இவர்கள் ஈசுர தத்துவ வாசிகளெனவுங் கூறப்படுவர். ஏழ்கோடி மகாமந்திரர் = ஈசுர தத்துவ வாசிகளுட் குறைந்த பக்குவமுடையார்

“பிரளயாகலருள் ஈரெண்மர்” “ஈருருத்திரர்” என்றமையின் இருமலத்தினராய் உருத்திரர் பதினெட்டுப் பெயரெனல் கொளக்கிடக்கின்றது. அவர் சீகண்டர், வீரபத்திரர், பிரகிருதி மத்தகவுருத்திரர் எண்மர், கலை மத்தகவுருத்திரர் எண்மராவார், சதருத்திரர் = நூறு உருத்திரர். இச்சீகண்ட ருத்திரரையே உமாபதியெனக் கொண்ட சைவசித்தாந்தி யென்பார் கொள்கை, சிவத்துரோகமென நனி கண்டிக்க எடுத்துக்கொண்டவாறும், முக்கியப்பிரமாணம் முதலிய நியாயமெல்லாம் அந்த 5-வது மண்டலத்தினுரைகளி லறியக்கிடக்கின்றன. ஈங்கு விளக்கா விவரமெல்லாம் அந்தத் திருப்பா 95ஆம் பத்தின் குறிப்புரைகளி லறியலாம்.

விஞ்ஞானாகலருள் ஒருவராய் வித்தியேசுரருள் ஒருவராய் மேலே போந்துள்ள “சீகண்டர்” யாவரென்பதுபற்றிச் சைவசித்தாந்தியென்பாரு ளெவரும் திறம்பலில்லாது தெளிவாக வுரைத்தமை ஏற்படவில்லை. சகலர் = மும்மலத்தார்.

ஆணவ மறைப்பு உள்ள விஞ்ஞான கலர் உளே
 அணுசதாசிவர் என்று மா
 அட்ட வித்தேசுரர் அரிப்பு அற்ற ஏழ்கோடி
 அருள் மகா மந்திரர் என்றும்
 மாண் உடைப் பிரளயா கலருள் ஈர் எண்மர்கள்
 வயங்கு ஈர் உருத்திரர் என்றும்
 வண்மையும் தண்மையும் அமைந்த உருவில் தேச
 மல்கு சத ருத்திரர் என்றும்
 நீள்நிலச் சகலருள் பிரமன் மால் ஆதியா
 நிகழ் உயிர் அனந்தம் என்றும்
 நிற்கு நிரல் அறிய நினை நித்தலும் நினைக்கிறேன்
 நீட்டையில் உணர்த்தி அருளிச்
 சேண் அமரர் பரசு நின் அடியில் வைத்து ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள் அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ணரில் வளர்
 சீவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல்
 பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள
 சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! ஆணவமலம் எனும் ஒரு மறைப்புள்ள
 விஞ்ஞானகலருள் அணுசதாசிவர் என்றும், பெருமையுடைய
 அனந்தர், சூக்குமர், சிவோத்தமர், ஏகருத்திரர், சீகண்டர், ஏகநேத்திரர்,
 திரிமூர்த்தி, சிகண்டி எனப்படும் எண்மர் வித்தியேசுவரர் என்றும்,
 ஈசுவர தத்துவத்தில், குற்றமற்ற ஏழு கோடி அருள் மகாமந்திரர்
 என்றும், ஆணவம், கன்மம் ஆகிய இரண்டும் உடைய பிரளயாகலர்
 எனப்படுவோரில் சீகண்டர், வீரபத்திரர், பிரகிருதி மத்தக
 உருத்திரர் எண்மர், கலை மத்தக உருத்திரர் எண்மர் ஆக விளங்கும்
 பதினெண்மர் உருத்திரர் என்றும், வலிமையும் திட்பமும்
 அமைந்த உருவும் புகழும் மிகுந்த நூறு உருத்திரர் என்றும், பெரிய
 இவ்வுலகத்தில் வாழும் மும்மலமுடைய சகலருள் பிரமன், திருமால்
 முதலியவராக வாழும் உயிர்கள் அளவற்றவை என்றும் நிற்கும்
 ஒழுங்கினை நாள்தோறும் நினைக்கின்றேன். எனக்கு நீட்டையில்
 உணர்த்தியருளித் தேவலோகத்திலுள்ள தேவர்கள் துதிக்கும் உள்
 திருவடியில் வைத்து அடிமையாகக் கொண்டருள்வாயாக! 27

செம்பிற் களிம்பரிசி யிற்றவிடு போலவே
 செறியொரு களங்கமென்றும்
 சிதைவின்மாயையினின்று சிட்டியிற் புத்தியைச்
 சேர்பழங் கன்மமென்றும்
 அம்பார கன்மமே சஞ்சித பிராரத்த
 வாகாமி யங்களென்றும்
 அதிர்த்தவிரு மலமன்றி மாயையெனு மோர்மல
 மசுத்தமொடு சுத்தமென்றும்
 நிம்பமுட னின்பமுஞ் செய்யாதி சத்தியென
 நிகழுந் திரோதையென்றும்
 நிற்குநிர லறியநினை நித்தலு நினைக்கிறே
 னிட்டையி லுணர்த்தியருளிச்
 சிம்புமரி யங்கழற் றிருவில்வைத் தாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ளூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

செம்பில் களிம்பு அரிசியில் தவிடு போலவே
 செறிஒரு களங்கம் என்றும்
 சிதைவு இல் மாயையில் நின்று சிட்டியில் புத்தியைச்
 சேர் பழம் கன்மம் என்றும்
 அம்பார கன்மமே சஞ்சித பிராரத்த
 ஆகாமியங்கள் என்றும்
 அதிர்த்த இரு மலம் அன்றி மாயை எனும் ஓர் மலம்
 அசுத்தமொடு சுத்தம் என்றும்
 நிம்பமுடன் இன்பமும் செய் ஆதி சத்தி என
 நிகழும் திரோதை என்றும்
 நிற்கு நிரல் அறிய நினை நித்தலும் நினைக்கிறேன்
 நட்டையில் உணர்த்தி அருளிச்
 சிம்பும் அரி அம் கழல் திருவில் வைத்து ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள் அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ளூரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல் பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! செம்பில் களிம்பும் அரிசியில் தவிடும் போல், உயிர்களை மூடியுள்ள ஆணவமலம் ஓர் அழுக்கு என்றும், அழிவில்லாத மாயையினின்று படைப்பில் புத்தி தத்துவத்தைச் சேர்ந்த பழைய வினை என்றும், அந்தத் தொகையான வினையே சஞ்சிதம், பிரார்த்தம், ஆகாமியம் என மூன்று அங்கங்கள் உடையதென்றும், கூறப்பட்ட ஆணவம், கன்மம் என்ற இரு மலமின்றி, மாயை எனும் ஒரு மலம், அசுத்த மாயை, சுத்த மாயை என்றும், துன்பமுடன் இன்பத்தையும் நுகர்விக்கும் ஆதி எனும் பெயருடன் திகழும் திரோத சத்தி என்றும் நிற்கும் ஒழுங்கை அறிய உன்னை நாள்தோறும் நினைக்கின்றேன். எனக்கு நிட்டையில் உணர்த்தியருளி ஒலிக்கின்ற பரல்கள் உள்ள அழகிய கழல் அணிந்த உன் திருவடியில் வைத்து அடிமை கொண்டருள்வாயாக!

28

கிஞ்சிஞ்சு னொன்றினுங் கூடா திருப்பதே
 கேவல வவத்தையென்றும்
 கிளர்த்தத்து வங்கனோ டேகூடி நிற்பதே
 கேடற்ற சகலமென்றும்
 துஞ்சாது துஞ்சியச் சகலகே வலமற்ற
 துறையண்ணல் சுத்தமென்றும்
 சுத்தவருள் கொடுதனைக் கண்டபிற கருளிலே
 தோய்தல்பரை போகமென்றும்
 நெஞ்சற்ற வறிவாகி யருளினுட் பொருண்ண
 னிலையென்று நூல்கள்சொல்லுமா
 நிற்குநிர லறியநினை நித்தலு நினைக்கிறே
 னிட்டையி லுணர்த்தியருளிச்
 செஞ்சரண மலர்களுக் கடிமையா வாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ளூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

கிஞ்சிஞ்சுன் ஒன்றினும் கூடாது இருப்பதே
 கேவல அவத்தை என்றும்
 கிளர் தத்துவங்களோடே கூடி நிற்பதே
 கேடற்ற சகலம் என்றும்

துஞ்சாது துஞ்சி அச் சகல கேவலம் அற்ற
 துறை அண்ணல் சுத்தம் என்றும்
 சுத்த அருள் கொடு தனைக் கண்ட பிறகு அருளிலே
 தோய்தல் பரை போகம் என்றும்
 நெஞ்சற்ற அறிவாகி அருளினுள் பொருள் அண்ணல்
 நிலை என்று நூல்கள் சொலுமா
 நிற்கு நிரல் அறிய நினை நித்தலும் நினைக்கிறேன்
 நிட்டையில் உணர்த்தி அருளிச்
 செம்சரண மலர்களுக்கு அடிமையா ஆள்அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள் அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக்
 கடல் பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில்
 எழுந்தருளியுள்ள சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! சிற்றறிவுடைய
 உயிர் ஆணவமல பந்தத்தால் வேறொன்றிலும் கூடாது தனித்து
 இருப்பதே கேவலாவத்தை என்றும், விளங்கும் தத்துவங்களுடன்
 அவ்வயிர் கூடியிருப்பதே கேடற்ற சகலாவத்தை என்றும்,
 விழிப்பிலும் உறக்கத்திலும் சேராது, நடுநிகழ் நிட்டையான அந்தச்
 சகலகேவலம் ஆகிய அவத்தைகள் அற்ற துறையை அடைதல்
 சுத்தாவத்தை ஆகும் என்றும், சுத்த அருளின் துணைகொண்டு
 தன்னை அறிந்துகொண்ட பிறகு அருளில் மூழ்குதல் பரைபோகம்
 (முத்திச் சகலம்) என்றும், இந்த முத்திச் சகலம், முத்திக் கேவலம்
 ஆகிய இரண்டையும் கடந்து, மனம் அழிந்த அறிவாகி, அருளின்
 உட்பொருளான சுகாதீத பரிசுத்தம் அடைதல் சுத்தாத்துவித
 சிவானுபவநிலை எனவும் விளங்கும் ஒழுங்கை உணரும்
 பொருட்டு எப்போதும் உன்னை நினைக்கின்றேன். எனக்கு
 நிட்டையில் உணர்த்தியருளி உனது சிவந்த திருவடி மலர்களுக்கு
 என்னை அடிமையாகக் கொண்டருள்வாயாக!

29

பூதமுத னாதம்வரை யாறா நெனுஞ்சுடப்
 பொருளுக் கதீதமென்றும்
 போக்கொடு வரத்துமில் லாதவொரு பூரணப்
 பொருளாக வுள்ளதென்றும்

சீதமொடு தாபமும் பகைமையொடு கேண்மையுந்
 திரிபுலைவு மற்றதென்றும்
 சிறுமையொடு பெருமையுஞ் சிந்தைநிர்ச் சிந்தையுஞ்
 செயிருமில் யதார்த்தமென்றும்
 நீதமறை யெல்லா மிழற்றுவது போலறிவு
 நிபுணருஞ் சொல்வரதிலே
 நிற்குநிர லறியநினை நித்தலு நினைக்கிறே
 னிடடையி லுணர்த்தியருளிச்
 சீதவா ரிசவடித் திருவில்வைத் தாளரோ
 தித்திக்கு முத்திமுதலே
 தெள்ளறி வெனுஞ்சலதி பொங்குமுள் ளூரில்வளர்
 சிவசுப்பிர மணியதேவே.

பூதம் முதல் நாதம் வரை ஆறு ஆறு எனும் சடப்
 பொருளுக்கு அதீதம் என்றும்
 போக்கொடு வரத்தம் இல்லாத ஒரு பூரணப்
 பொருளாக உள்ளது என்றும்
 சீதமொடு தாபமும் பகைமையொடு கேண்மையும்
 திரிபும் உலைவும் அற்றது என்றும்
 சிறுமையொடு பெருமையும் சிந்தை நிர்ச்சிந்தையும்
 செயிரும் இல் யதார்த்தம் என்றும்
 நீதமறை எல்லாம் மிழற்றுவது போல் அறிவு
 நிபுணரும் சொல்வர் அதிலே
 நிற்குநிரல் அறிய நினை நித்தலும் நினைக்கிறேன்
 நடடையில் உணர்த்தி அருளிச்
 சீத வாரிச அடித் திருவில் வைத்து ஆள் அரோ
 தித்திக்கும் முத்தி முதலே
 தெள் அறிவு எனும் சலதி பொங்கும் உள்ஊரில் வளர்
 சிவ சுப்பிரமணிய தேவே.

இனிக்கும் முத்திக்குத் தலைவனே! தெளிந்த அறிவுக் கடல்
 பொங்கும் இதயம் எனும் அறிவிருக்குந் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள
 சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளே! ஐம்பூதங்கள் முதல் நாதம் வரையுள்ள
 முப்பத்தாறு என்னும் தத்துவங்களையும் கடந்துள்ளதை அதீதம்
 என்றும், பிறப்பும் இறப்பும் இல்லாத ஒரு பூரணப் பொருளாக
 உள்ளதென்றும், தட்பமொடு வெப்பமும், பகைமையொடு நட்பும்

மாற்றமும் அழிவும் அற்றதென்றும், சிறுமையொடு பெருமையும், சிந்தையும் சிந்தையின்மையும் குற்றமும் இல்லாத மெய்ப்பொருள் என்றும், நீதியான வேதங்கள் எல்லாம் கூறுவதுபோல் அறிவு வல்லுநரும் கூறுவர். அதிலே நிற்கும் ஒழுங்கினை அறிய உன்னை நாள்தோறும் நினைக்கின்றேன். எனக்கு நிட்டையில் உணர்த்தியருளிக் குளிர்ந்த உனது தாமரை மலர் போலும் திருவடி அருளில் அடிமை கொண்டருள்வாயாக!